

HORGAS BÉLA

Rajzoljaék

*Ez a feje búbján kopaszodó, kékülő
domb, ahogy várja – ülő helyzetben –
a napnyugtát, az első csillagot,
ez is én vagyok:*

*oldalról nézve rá,
az előszoba-tükörben vettem észre,
hogy a ráncok, keréknyom és futóárok,
rajzoljaék a homlokot, a halántékot,
szélkuszálta vonalait;*

*s ahogy a gyerekkori porfelbőben
cammog az állatcsorda haza, száradó
füvek szaga száll,*

*s mint műfogak, légvágányokon
kattog az időfogat,*

*a bokrokba bújt szél zöld arcai ijedt
közökön kilesnek: elmentek-e?*

Ezüst szegélyes

*A márciusi napra kiültem (egy vers
első sorába), jöhettek hangok, ízek,
illatok s ti ezüst szegélyes, belső
holdaktól izzó barlangi képek,
hogy sugarakkal a jelent átdőfjétek
s adjatok egy talpnyi alapzatot –
így szóltam ott, a sor néma terében,
s hunyt szemmel, ahogy ültem s néztem
a szemhéjamon átfénylő homály absztrakt
káoszát, tudni véltem, hogy hangok,
ízekek, illatok és ezüst szegélyes képek
áramlása egy vers testében alakra lelve
mit beszél, ijedten érteni, hogy
rámbízza magát és velem van ez a
sötét fehérség; szép kis ajándék!
fülem alól, a meredek lejtőn verejték-
csöpp indult el kínban, tűzött a sugár*

lyukas pajzson át; délben a hegy alig
duzzadó orgonái közt, a nyíresnél
kószáltam süppedős kábaságban, zörgött
gyorsan iramló feketerigótól szemetes
bokoralj, távolról hallatszott ostromgép
döndülése, egy légkalapács véste a
hegy túlsó oldalát vagy tankból lötték
Dubrovnikot megint – ezek akkor
mind ott voltak; méricskéltem: mennyire
futja, mi hova ér, ha mondani kell,
az ezüst szegély – és kell-e? gurultak
le a viszkető golyók, mintha előre eszká-
bált dramaturgia szerint; ha most megsza-
kítom a játszmat: bevégzem vagy föladom?

Számítás

Álmomban menni kellett, s bár
bizonytalan volt sok körülmény,
ajtó, út, ruhák, és a szokott
sötétbarna homályon át kék sem
derengett, csak az el volt
tényszerű, hát megkérdeztem, hir-
telen gyanútól fölbérelve – a hir-
hozót-e? volt-e? nem tudom –,
megkérdeztem álom-magamát, hogy
ugye ott is, bármi formában és
képpen, sohasem sejtett szellem-
alakban, tudhatatlan tudatban
vagy tapinthatatlan testben, de
ott is számíthatok rá, mert
élnem sem lehetne különben s
feltehetőleg mégis ez a könnyebb;
elszorult álmomban a torkom,
szomorú közökön szakadtam át,
üresen pattogzó borsóhéjakként
peregtek szét az álom tárgyai,
fölbredtem, gyomromban kő sírt,
megemészthetetlen, dohogtam ésszel,
löktem le magamról a gyötrest,
meztelenül ültem forró vízszugárban.